

▸ *András László*

Egy másik őszi nap

Egy őszi nap, miről a régi költők
leírták már, mit írni érdemes:
„Kinek van háza, építsen emésztőt,
Kétszer kétszer kettő méterest!”

Hogy ne viaskodjunk immár a halállal,
hogy ne kelljen merni a szarlevest
(háromméteres, hosszú kanállal,
a végén rossz vödör, de nem érdekes).

Emlékszel? Múlt karácsony
hó hullt (s szívünkben most is ott van),
mikor a sufniba mentem és a csákányt
vettem elő, mert visszabuggyant

a szar a fürdőszoba közepén,
és kétségbeestem, mert a görbe dróttal
sem bírtam kitisztítani én
a csatornát, a hosszú, görbe dróttal,

melyet külön ebből a célból
hajlítottam erős acélból,
fújtatva dühösen, míg a szar állt
a fürdőben kocsonyásan. A szobát

már csak egyujjnyi küszöb védte —
szóval köllött a csákány!
Hát kimentem érte,
s belevágtam a tisztítóakna
tízcentisre hízott jegébe.

Feltört a szarlé. Vastag, barna
sugárban. Ekkor éreztem először:
nagyobb házat köll építeni a szarnak.

Aztán tavasz lett (vagy nyár vagy ősz),
ami történt, rég elfeledtük,
de nincs már szippantós, és jön a karácsony
(s féltő, hogy megint előkerül a csákány).

Építsünk hát, mert jeges szél sziszeg,
s már szarni sem merünk, belénkszorúl,
és hordjuk örökké a fürdővizet,
míg ránkvirrad s míg ránkalkonyúl.

Erős és tágas házikót a szarnak!
Derítőt, mitől jobb kedvre derül!
S röhögve olvasom már, hogy „valami a vérről”
— szarni próbálok, de nem sikerül.

▸ *Simon Márton*

Elszámolás

Kemény Istvánnak

A templom, ahol felnőttem, bő kétszáz éve áll,
négy ajtaja közül három végleg bezárva,
kulcsait egy aggastyán dugta el, vitte sírba,
a negyedik, mint egy vészkijárat, már örökké
nyitva van. Fehér tömbje kiszáradt szappan.
Hideg titkaival nevelt és galambpiszkos lépcsőivel
nevelt, szagából van a lélek bennem, felnéztem rá
naponta, feljártam hozzá az első karzatra, ami
érdektelen volt, és a másodikra is, ami túl ijesztő.

A nyár, ahol most élek, nem hordoz jelentést.
Bizonyos részeiről a túlpartig látni, balról viharjelzés.
Séták vannak, hogy legyen majd mire mondani, *hiányzik*,
ha lesz vége, és valószínű lesz, a főleg sötét szobában
töltött napokat pedig befutja az arany, csupa esteli fény,
hogy bírni is alig lehet. Onnantól majd szeretni fogom,
de hát így megy ez. Persze, ha bármit, amit idefelé
jövet a földön találtam, nevezhetnék nyárnak,
akkor miért éppen ezt ne. És voltaképpen panasza
nincs ok, hirtelen ha kiderülne, hogy mindez csak
álom, felébredvén még örülhetnék is neki,
hogy semmi rosszabb.

Ami a kettő között húzódik, azt nevezzük jobb híján
életnek. Erkélyek és kanapék, sejthető titkok és
bizonyossághoz megszólalásig hasonlító félelmek.
A történet nagy részére nem emlékszem,
azt mondják, arra hasonlítok a leginkább.
Ha néha látom a templomot, még mindig elfog
az eszelős boldogság, bár tudom, azt a kusza,
dzsungelszerű kertet nekem kéne kiirtanom
és lebetonoznom, mind a négy hektárt. Minden
karácsonyfánkat kiültettük oda, aztán
évekig csakis szappant kaptam ajándékba —
ez már így marad, de ami komolyan vehető,
amúgy is elbírhatatlan, ami nem, az meg nem érdekel.

Apóh Zsófia

A róka

Sötét árnyék kúszik,
ember az, de mégsem,
orra árnya nyúlik:
róka lesz az éppen.

Sikítani illik
(bár az ember nagy már),
elmenekül mégis,
és tyúkká avanzsál.

Tyúkólakban sunnyog,
vagy épp rókát csúfol,
a tyúkólban nem ér,
és minden bútor tyúkól.

Lesz este és reggel,
és még kétezerszer,
de még mindig játszik:
apa gyerekekkel.

Bár játék ez, és bár
nem beszélnek róla,
inasok a tyúkok,
és mester a róka.

Menedéket kérve
vár tyúkokra tyúkól,
de akárhogy keresik,
a bútor csak bútor.

▮ Kemény Lili

Kettőnk közül

Te vagy a város, a te égboltod nagyobb.
Pislog egyet légtered, ha repülő fúródik bele.
Folyódra papírhajókat bocsát egy ikerpár,
beleírták a kívánságaikat. Nem tudnak róla,
hogy már megint ugyanazt kívánták. Azt,
hogy ne kívánják ugyanazt többé, csak azt ne.
A várnegyedben bolyong két olasz lány
és egy kandúr. Véletlenül hozta be egy vonat
Érdligetről, és nem talál haza. A lányok
is valahogy így kerültek ide.
Körutad óriáskígyó, duzzogva átkúszik
a Margitszigetre és összetekeredik.
Levedlett bőrében alszanak a villamosok.
A tereid gyorsan fiatalodó arcok.
Gyáraid teli tüdők, stadionjaid fülkagylók.
A plébánosaid dzsúdózni járnak, a nőjük
boszorkánytanfolyamra.
Tévéid néniknek udvarolnak.
Varjaid skizofrének, patkányaid radioaktívak,
galambjaid lába nyomorék.
Kettőnk közül te vagy a város,
a te éjszakád világosabb,
a te csönded zajosabb,
a te holdad halottabb,
a te nyájad éberebb,
a te óráid gyorsabbak,
a te vizeid lassabbak,
a te szíveid betegebbek,
a te szemeid szürkébbek,
te vagy a város, és remélem,
hogy ezer év múlva
én is város leszek.

▸ *Fenyvesi Orsolya*

Inkubátor

Házak
vitrinbe zárva, évekig laktak engem
és megmaradtak kézzel festett
tárgynak.

Az elsőben virágok izzadságától foltos falak vártak.
Anyajegyekként vándoroltak csillagképeim,
hogy estére mindig hazataláljak.
Házak kutyákkal, macskákkal és veszett
rókával, szobáikban rajszőgek rögzítették
a zsírkréta-királylányokat.
A homokváraimban vakondokok háltak.

Volt minden szoba külön emelet,
de a legfelső szintre sosem merészkedtem,
csak számtalanszor elképzelttem,
milyen lehet egy padlás, a változatlanság
azonban poros, dohos és csak horgolt fényben varázslatos.
Mégis törtek gerendák gondolataim nyomán.

Végül magunk építettünk házat,
tárgyakat dobáltunk a téglákba és szavakat
írtam a frissen festett falra szobámban,
ahová egy kisváros szűrődik be
ablakokon és faleveleken át, és mégis
mentem tovább,
tartózkodtam, laktam és vágytam,
ahogy minden esernyőt elhagyok,
mint a színes ceruzákat,

a házakat pedig a vitrinben csipketerítő óvja,
a tekintet pókhálója.

Beköltözés

Befelé hallgatóztam, lélegzet-visszafojtva,
mint minden emberben, volt ott egy szoba,
épp csak akkora, bársonysúlyú függönyök,
madaras tapéta, és mennyi kacat! Mennyi
bögre, csésze, pohár, kehely, csupa üveg.
Ágy egy se, nemhogy hintaszék, mindenütt
polcok, fiókok, ládikák és egy dohos szekrény,
de semmi sercegés, reccsenés, csilingelés
vagy csicsergés.

Ezért kiabáltam, énekeltem, csacsogtam
és dörömböltem. Aztán találkoztam veled,
és megfogtad a kezem és nem volt többé kezem.
Ahogy a hullám partra veti a szelet,
és hagyja, hogy ott dögöljön meg, végül
földet érve, úgy lett a némaságnak csöndje.
Akkor kellett a szoba elhúzzható függönyökkel,
széttörhető poharakkal és teletömhető szekrényekkel.